

บทที่ 2

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหาของผู้ใหญ่
วัยทำงานที่มีบทบาททางเพศแตกต่างกัน โดยมีขั้นตอนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นผู้ใหญ่วัยทำงาน อายุระหว่าง 25 – 35 ปี
จำนวน 400 คน เป็นเพศชาย 200 คน เพศหญิง 200 คน ที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร
มีระดับการศึกษาตั้งแต่ปริญญาตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป อาชีพรับราชการ พนักงานบริษัทเอกชน
พนักงานธนาคาร โดยที่ไม่คำนึงสถานภาพการสมรส (รายละเอียดอยู่ที่ภาคผนวก ก.)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วยมาตรวัด จำนวน 2 ชุด ได้แก่

1. มาตรวัดบทบาททางเพศ (Sex - Role Inventory)

มาตรวัดบทบาททางเพศที่นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นมาตรวัดที่นำมาจาก
มาตรวัดบทบาททางเพศของฉันทจิต จริยจรรยาโรจน์ (2541) ซึ่งได้นำมาจากกรรณิกา เฉลิมกุล
(2535) ที่พัฒนามาจาก Bem Sex - Role Inventory (1978) จำนวน 36 ข้อมาใช้ ลักษณะ
เป็นมาตรวัดประเมินค่า (rating scale) 7 ช่วง จากระดับ 1 (น้อยที่สุด) จนถึง 7 (มากที่สุด)
โดยในแต่ละช่วงมีความหมายดังนี้

- 1 = น้อยที่สุด เมื่อผู้ตอบเห็นว่าลักษณะนั้นไม่ตรงหรือแทบจะไม่ตรง
กับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบเลย
- 2 = น้อย เมื่อผู้ตอบเห็นว่าลักษณะนั้น ๆ ไม่ตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของ
ผู้ตอบเป็นส่วนมาก
- 3 = ค่อนข้างน้อย เป็นจริงบ้างแต่ไม่มาก เมื่อผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้น
ตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบบ้างไม่มากนัก

- 4 = ปานกลาง เป็นจริงครึ่งหนึ่ง ไม่จริงครึ่งหนึ่ง คือ เมื่อผู้ตอบไม่แน่ใจว่าข้อความนั้นจะตรงกับบุคลิกภาพของผู้ตอบ
- 5 = ค่อนข้างมาก เป็นจริงค่อนข้างมาก เมื่อผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบเป็นส่วนมาก
- 6 = มาก โดยทั่วไปแล้วเป็นจริง เมื่อผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบเป็นส่วนมาก
- 7 = มากที่สุด เป็นจริงมากที่สุด เมื่อผู้ตอบเห็นว่าข้อความนั้นตรงกับลักษณะบุคลิกภาพของผู้ตอบมากที่สุด

คุณภาพของมาตรวัดบทบาททางเพศ

1. มาตรวัดบทบาททางเพศของจันทจิต จริยจรูญโรจน์ (2541) ได้นำมาจากมาตรวัดบทบาททางเพศของกรรณิกา เฉลิมกุล (2535) โดยที่กรรณิกา เฉลิมกุล (2535) ได้พัฒนามาตรวัดบทบาททางเพศที่สร้างจากคุณลักษณะ 97 ลักษณะตามงานวิจัยของนิตยกุล อรรณุพรรณ (2529) ซึ่งปรับปรุงตามแนวทางของ Bem (1978) คือ Bem Sex - Role Inventory ได้มาตรวัดความเป็นชาย 12 ข้อ มาตรวัดความเป็นหญิง 12 ข้อ และมาตรวัดความเป็นกลาง 12 ข้อ รวมเป็นมาตรวัดบทบาททางเพศทั้งสิ้น 36 ข้อ โดยนำไปสุ่มรายข้อเข้าในมาตรวัด ดังนี้ (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข.)

ข้อกระทงที่แสดงลักษณะความเป็นชาย ได้แก่ข้อ 1, 4, 7, 10, 13, 16, 19, 22, 25, 28, 31 และ 34

ข้อกระทงที่แสดงลักษณะความเป็นหญิง ได้แก่ข้อ 2, 5, 8, 11, 14, 17, 20, 23, 26, 29, 32 และ 35

ข้อกระทงที่แสดงความเป็นกลางที่มีความหมายในทางบวก ได้แก่ข้อ 3, 9, 15, 21, 27, 33 และข้อกระทงที่มีความหมายในทางลบ ได้แก่ข้อ 6, 12, 18, 24, 30, 36

2. ฉันทจิต จริยจรรยาโรจน์ (2541) ได้วิเคราะห์ความเที่ยงของมาตรวัดบทบาททางเพศโดยใช้กลุ่มทดสอบเครื่องมือเป็นเพศชาย - ที่แต่งงานแล้ว 7 - 20 ปี จำนวน 40 คน (เพศชาย 20 คน เพศหญิง 20 คน) ให้ทำมาตรวัดบทบาททางเพศจำนวน 36 ข้อ แล้ววิเคราะห์หาค่าความเที่ยงโดยการหาสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายในแบบสัมประสิทธิ์อัลฟา (α) ของ Cronbach ในมาตรวัดความเป็นชายได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา 0.88 ในมาตรวัดความเป็นหญิงได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา 0.84 และในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริงจำนวน 600 คน ในมาตรวัดความเป็นชายได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา 0.87 ในมาตรวัดความเป็นหญิงได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา 0.92 (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ค.)

3. ผู้วิจัยนำมาตรวัดบทบาททางเพศไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 240 คนทำเป็นเพศหญิงและเพศชายอย่างละ 120 คน ซึ่งมีอายุระหว่าง 25 - 35 ปี อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป ประกอบอาชีพรับราชการ พนักงานบริษัทเอกชน พนักงานธนาคาร โดยที่ไม่คำนึงถึงสถานภาพการสมรส เพื่อหาค่าความเที่ยง (reliability) ด้วยวิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency Coefficient) แบบหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α) ของ Cronbach ในแต่ละมาตรได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาทั้งฉบับ 0.90 และในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริงจำนวน 400 คน ผู้วิจัยได้หาค่าความเที่ยงอีกครั้งหนึ่งได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาทั้งฉบับ 0.92 ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงสัมประสิทธิ์อัลฟา (α) ของ Cronbach ของมาตรวัดความเป็นชายและมาตรวัดความเป็นหญิง

มาตรวัด	จำนวนข้อ	α^a	α^b
ความเป็นชาย	12	0.84	0.88
ความเป็นหญิง	12	0.88	0.89
ทั้งฉบับ	36	0.90	0.92

a = ข้อมูลจากการทดสอบเครื่องมือ (N = 240)

b = ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างศึกษาจริง (N = 400)

เกณฑ์การให้คะแนน

การให้คะแนนในแต่ละข้อนั้น แบ่งออกเป็น

คำตอบ	คะแนนที่ได้
1 = น้อยที่สุด	1
2 = น้อย	2
3 = ค่อนข้างน้อย	3
4 = ปานกลาง	4
5 = ค่อนข้างมาก	5
6 = มาก	6
7 = มากที่สุด	7

การแปลผลคะแนน

ใช้แนวทางการแปลผลตามแนวคิดของ Bem (1978) โดยคิดคะแนนแยกระหว่างข้อที่แสดงลักษณะความเป็นชาย และข้อที่แสดงลักษณะความเป็นหญิง ข้อที่แสดงความเป็นกลางจะไม่นำมาคิดคะแนนด้วย แต่ที่มีลักษณะความเป็นกลางไว้เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น การคิดคะแนนนั้นทำโดยการนำคะแนนของกลุ่มตัวอย่างในข้อที่แสดงลักษณะความเป็นชาย และข้อที่แสดงลักษณะความเป็นหญิงมาหาค่ามัธยฐาน (Median) โดยการนำคะแนนของผู้ตอบแต่ละคนในลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิงมาเรียงคะแนนจากคนที่ได้คะแนนสูงถึงคนที่ได้คะแนนต่ำ และคะแนนที่อยู่ตรงกลางในแต่ละลักษณะจะเป็นค่ามัธยฐานของของลักษณะความเป็นชาย และลักษณะความเป็นหญิง ซึ่งคะแนนที่ได้จะแบ่งผู้ตอบออกเป็น 2 กลุ่มเท่า ๆ กัน แล้วใช้ค่ามัธยฐานที่ได้เป็นเกณฑ์ในการจำแนกบทบาททางเพศได้เป็น 4 กลุ่ม ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2 แสดงการแปลผลคะแนนบทบาททางเพศ โดยอาศัยเทคนิคการแบ่งกลุ่มจากค่ามัธยฐานของคะแนนจากกลุ่มตัวอย่าง (Median Split Technique)

		คะแนนลักษณะความเป็นชาย	
		ต่ำกว่าค่ามัธยฐาน	สูงกว่าค่ามัธยฐาน
คะแนนลักษณะความเป็นหญิง	ต่ำกว่าค่ามัธยฐาน	กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นหญิง และความเป็นชายต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated)	กลุ่มที่มีความเป็นชายสูงลักษณะเดียว (Masculine)
	สูงกว่าค่ามัธยฐาน	กลุ่มที่มีความเป็นหญิงสูงลักษณะเดียว (Feminine)	กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นหญิง และความเป็นชายสูงทั้งคู่ (Androgyny)

จากการประเมินด้วยเทคนิคดังกล่าว สามารถนำกลุ่มตัวอย่างมาจัดกลุ่มใหม่ได้ 4 กลุ่มดังต่อไปนี้

1. กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นหญิงสูงลักษณะเดียว (Feminine) คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความเป็นหญิงสูงกว่าค่ามัธยฐาน และมีคะแนนความเป็นชายต่ำกว่าค่ามัธยฐาน
2. กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นชายสูงลักษณะเดียว (Masculine) คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความเป็นชายสูงกว่าค่ามัธยฐานและมีคะแนนความเป็นหญิงต่ำกว่าค่ามัธยฐาน
3. กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny) คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนสูงกว่าค่ามัธยฐานทั้งลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิง
4. กลุ่มที่มีลักษณะความเป็นชายและความเป็นหญิงต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated) คือ กลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนต่ำกว่าค่ามัธยฐานทั้งลักษณะความเป็นชายและลักษณะความเป็นหญิง

2. มาตรการวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหา (Coping Inventory)

มาตรการวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหาที่จะนำไปใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบรายงานตนเอง (Self - report) ที่ผู้วิจัยได้พัฒนามาจากมาตรการวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหาของ Folkman & Lazarus (1988) คือ Ways of Coping Questionnaire (WCQ) มี 8 ด้าน และประกอบด้วยข้อกระทง 66 ข้อ ดังนี้คือ

1. ด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา (Confrontive Coping) (6 ข้อ)
ได้แก่ ข้อที่ 6, 7, 17, 28, 34 และ 46
2. ด้านการถอยห่าง (Distancing) (6 ข้อ)
ได้แก่ ข้อที่ 12, 13, 15, 21, 41 และ 44
3. ด้านการควบคุมตนเอง (Self-controlling) (7 ข้อ)
ได้แก่ ข้อที่ 10, 14, 35, 43, 54, 62 และ 63
4. ด้านการแสวงหาการเกื้อหนุนทางสังคม (Seeking Social Support) (6 ข้อ)
ได้แก่ ข้อที่ 8, 18, 22, 31, 42 และ 45
5. ด้านการรับผิดชอบต่อปัญหา (Accepting Responsibility) (4 ข้อ)
ได้แก่ ข้อที่ 9, 25, 29 และ 51
6. ด้านการหลีกเลี่ยงหนี-หลีกเลี่ยงปัญหา (Escape-Avoidance) (8 ข้อ)
ได้แก่ ข้อที่ 11, 16, 33, 40, 47, 50, 58 และ 59
7. ด้านการวางแผนแก้ปัญหา (Planful Problem Solving) (6 ข้อ)
ได้แก่ ข้อที่ 1, 26, 39, 48, 49 และ 52
8. ด้านการประเมินค่าใหม่ทางบวก (Positive Reappraisal) (7 ข้อ)
ได้แก่ ข้อที่ 20, 23, 30, 36, 38, 56 และ 60

ส่วนข้อกระทงที่ไม่ได้จัดอยู่ในพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหาทั้ง 8 ด้านนี้ มีจำนวน 16 ข้อ ซึ่งเป็นข้อคำถามที่เพิ่มเติมเข้ามาเพื่อความเป็นธรรมชาติของแบบวัด และไม่นำมาคิดเป็นคะแนนในด้านใดด้านหนึ่ง ได้แก่ ข้อที่ 2, 3, 4, 5, 19, 24, 27, 32, 37, 53, 55, 57, 61, 64, 65 และ 66

คำอธิบายของมาตรวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหา

มาตรวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหา แบ่งออกเป็น 8 ด้าน (Folkman & Lazarus, 1988) ดังนี้ คือ

1. การเผชิญหน้ากับปัญหา (Confrontive Coping)

ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่แสดงถึงความพยายามแบบก้าวร้าวที่จะเปลี่ยนสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่ เพื่อจัดการกับปัญหานั้น ๆ

2. การถอยห่าง (Distancing)

ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่แสดงถึงการใช้ความพยายามทางความคิดเพื่อที่จะให้ความสำคัญกับสถานการณ์นั้นน้อยลง โดยการถอนตัวออกจากสถานการณ์ที่กำลังเผชิญอยู่

3. การควบคุมตนเอง (Self – Controlling)

ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่แสดงถึงความพยายามของบุคคลในการกำหนดอารมณ์ความรู้สึก และการกระทำของตนเอง และเปิดใจเพื่อรับรู้ข่าวสารจากภายนอกเพิ่มมากขึ้น

4. การแสวงหาการเกื้อหนุนทางสังคม (Seeking Social Support)

ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่แสดงถึงความพยายามของบุคคลที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารมากขึ้น ได้รับความเห็นใจจากบุคคลอื่น รวมถึงการได้รับความช่วยเหลือจากบุคคลอื่นด้วย

5. การรับผิดชอบต่อปัญหา (Accepting Responsibility)

ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่แสดงให้เห็นว่าบุคคลรู้ว่าตนเองเป็นผู้สร้างปัญหา และปัญหานั้นไม่สามารถแก้ไขได้

6. การหลีกเลี่ยง – หลีกเลี้ยงปัญหา (Escape – Avoidance)

ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่แสดงถึงการใช้การใช้ความคิดและพฤติกรรมในการพยายามหลีกเลี่ยงหรือหลีกเลี้ยงปัญหานั้น ๆ โดยข้อกระทงในด้านนี้ขัดแย้งกับด้านการถอยห่าง ซึ่งด้านการถอยห่างนั้นกล่าวถึงการถอนตัวหรือปลีกตัวออกจากสถานการณ์นั้น ๆ

7. การวางแผนแก้ปัญหา (Planful Problem Solving)

ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่แสดงถึงการใช้ความพยายามในการแก้ปัญหาด้วยความรอบคอบด้วยการวิเคราะห์ปัญหานั้น ๆ รวมทั้งวางแผนและดำเนินการตามแผนที่วางไว้

8. การประเมินค่าใหม่ทางบวก (Positive Reappraisal)

ประกอบไปด้วยข้อกระทงที่แสดงถึงความพยายามของบุคคลที่จะประเมินสถานการณ์ให้ออกมาในทางบวก โดยเน้นที่ความงอกงามของบุคคล (Personal growth) รวมทั้งด้านศาสนาด้วย

วิธีตอบแบบวัด

แบบวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหามีลักษณะเป็นมาตรวัดประเมินค่า (rating scale) 4 ช่วง จากระดับ 0 (ไม่เคยใช้วิธีนี้ในการเผชิญกับปัญหา) จนถึงระดับ 3 (ใช้วิธีนี้ในการเผชิญกับปัญหามากที่สุด) โดยในแต่ละช่วงมีความหมายดังนี้

- 0 = ไม่เคยใช้วิธีการเผชิญกับปัญหาแบบนี้ (Does not apply or not used)
- 1 = ใช้วิธีการเผชิญกับปัญหาแบบนี้เล็กน้อย (Used somewhat)
- 2 = ใช้วิธีการเผชิญกับปัญหาแบบนี้มาก (Used quite a bit)
- 3 = ใช้วิธีการเผชิญกับปัญหาแบบนี้มากที่สุด (Used a great deal)

การพัฒนามาตรวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหา

1. Folkman & Lazarus (1988) ได้นำแบบวัดการเผชิญกับปัญหาไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นคู่สมรสจำนวน 85 คู่ ที่เมือง Contra costa เพื่อหาความเที่ยงโดยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency Coefficient) แบบหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α) ของ Cronbach ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาในแต่ละด้านดังนี้

ด้านที่ 1	การเผชิญหน้ากับปัญหา	0.70
ด้านที่ 2	การถอยห่าง	0.61
ด้านที่ 3	การควบคุมตนเอง	0.70
ด้านที่ 4	การแสวงหาการเกื้อหนุนทางสังคม	0.76
ด้านที่ 5	การรับมือกับปัญหา	0.66
ด้านที่ 6	การหลีกเลี่ยง - หลีกเลียงปัญหา	0.72
ด้านที่ 7	การวางแผนแก้ปัญหา	0.68
ด้านที่ 8	การประเมินค่าใหม่ทางบวก	0.79

2. จากนั้นผู้วิจัยนำข้อคำถามจาก Ways of Coping Questionnaire ของ Folkman & Lazarus (1988) จำนวนทั้งสิ้น 66 ข้อ มาแปลเป็นภาษาไทย

3. นำข้อคำถามที่แปลเป็นภาษาไทยแล้วไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ประจำคณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (รายละเอียดอยู่ในภาคผนวก ข.) ตรวจสอบความถูกต้องในการแปลสำนวนภาษาและความเหมาะสมที่จะนำไปใช้ โดยใช้เกณฑ์ความคิดเห็นตรงกัน 2 ใน 3 ท่าน จึงจะถือว่าข้อคำถามนั้นใช้ได้

4. นำข้อคำถามที่ผู้ทรงคุณวุฒิได้ตรวจเรียบร้อยแล้วไปให้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 240 คน ที่อยู่ในเขตกรุงเทพมหานคร แยกเป็นเพศชาย 120 คน เพศหญิง 120 คน ทำอายุระหว่าง 25 - 35 ปี มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือเทียบเท่าขึ้นไป ประกอบอาชีพรับราชการ พนักงานบริษัทเอกชน พนักงานธนาคาร โดยไม่คำนึงถึงสถานภาพการสมรส เพื่อหาความเที่ยงโดยการวิเคราะห์สัมประสิทธิ์ความสอดคล้องภายใน (Internal Consistency Coefficient) แบบหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (α) ของ Cronbach ได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาทั้งฉบับ 0.88 และในการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาจริงจำนวน 400 คน ผู้วิจัยได้หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาอีกครั้งหนึ่งได้ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาทั้งฉบับ 0.87 ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงสัมประสิทธิ์อัลฟา (α) ของ Cronbach เป็นรายด้านของแบบวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหาที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นจาก Ways of Coping Questionnaire (WCQ) ของ Folkman & Lazarus (1988)

พฤติกรรมการเผชิญกับปัญหา	α^a	α^b
การเผชิญหน้ากับปัญหา	0.46	0.48
การถอยห่าง	0.62	0.49
การควบคุมตนเอง	0.58	0.53
การแสวงหาการเกื้อหนุนทางสังคม	0.60	0.62
การรับมือโดยตรงต่อปัญหา	0.51	0.47
การหลีกเลี่ยง - หลีกเลียงปัญหา	0.67	0.58
การวางแผนแก้ปัญหา	0.66	0.71
การประเมินค่าใหม่ทางบวก	0.62	0.61
ค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาทั้งฉบับ	0.88	0.87

a = ข้อมูลจากการทดสอบเครื่องมือ (N = 240)

b = ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างศึกษาจริง (N = 400)

เกณฑ์การให้คะแนน

คำตอบ	คะแนนที่ได้
0 = ไม่เคย	0
1 = เล็กน้อย	1
2 = มาก	2
3 = มากที่สุด	3

1. หารจำนวนเต็มของคะแนนดิบโดยจำนวนข้อในสเกล
เช่น ถ้าคะแนนดิบของสเกลด้านการเผชิญหน้ากับปัญหา (Confrontive Coping) คือ 15 คำตอบจะได้ 2.5 เพราะว่าสเกลนี้มี 6 ข้อ
2. รวมค่าเฉลี่ยของแต่ละสเกล เช่น นำค่าเฉลี่ยของสเกลที่ 1-8 ที่ได้จากข้อ 1 มารวมกันเป็นผลของค่าเฉลี่ย
3. หาค่าเฉลี่ยของแต่ละสเกล (ในข้อ 1) ด้วยผลบวกของค่าเฉลี่ย (ในข้อ 2) สำหรับสเกลทั้ง 8 สเกล ค่าที่ได้จะเป็น Relative score ของแต่ละสเกลนั้น

การแปลผลคะแนน

จากค่า Relative score แสดงให้เห็นว่า ถ้าค่าด้านใดสูงก็จะมีแนวโน้มในการใช้วิธีการเผชิญกับปัญหาด้านนั้นมาก ถ้าค่าเฉลี่ยด้านใดต่ำก็แสดงว่ามีแนวโน้มในการใช้การเผชิญกับปัญหาด้านนั้นน้อย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. นำมาตรวัดบทบาททางเพศและมาตรวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหาให้กลุ่มตัวอย่างทำ
2. หลังจากแจกมาตรวัดทั้ง 2 ชุดแล้ว 1 สัปดาห์ผู้วิจัยจึงเก็บคืนมา

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่ามัธยฐาน (Median) ของคะแนนบทบาททางเพศ เพื่อกำหนดเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 4 ลักษณะ ได้แก่

1.1. ผู้ที่มีบทบาททางเพศแบบมีความเป็นชายสูงลักษณะเดียว (Masculinity)

1.2. ผู้ที่มีบทบาททางเพศแบบมีความเป็นหญิงสูงลักษณะเดียว (Femininity)

1.3. ผู้ที่มีบทบาททางเพศแบบมีความเป็นชายและความเป็นหญิงสูงทั้งคู่ (Androgyny)

1.4. ผู้ที่มีบทบาททางเพศแบบมีความเป็นชายและความเป็นหญิงต่ำทั้งคู่ (Undifferentiated)

2. นำคะแนนดิบของมาตรวัดพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหามาแปลผลแล้วจำแนกพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหา

3. เปรียบเทียบพฤติกรรมการเผชิญกับปัญหาในผู้ที่มีบทบาททางเพศทั้ง 4 ลักษณะ โดยหาความแตกต่างของสัดส่วนด้วยไคสแควร์ (Chi – Square test of Homogeneity of Proportion) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS

4. เมื่อพบความแตกต่างจึงทำการทดสอบภายหลังด้วยวิธีการทดสอบไคสแควร์ของบทบาททางเพศที่ละคู่